

fælleskirkelige, det, som angaar Kirkens Bekendelse, dens Lære og Ritus, skal være afgørende for, hvorvidt Folkekirken kan samvirke med Menighederne med en friere Ordning, og han lægger selv Vægt paa det fælleskirkelige, det, som angaar Kirkens Bekendelse, dens Lære og Ritus. Det var en svært haard Mundfuld. Thi den Lære og Ritus, vi derved forpligtes til at følge, ere jo udtrykte i Kirkens Bekendelsesskrifter, altsaa det, vi have i Christian den Femtes Danske Lov 2—1, og disse Bekendelsesskrifter ere Udtryk for, hvad den gamle Menighed i det 4de—5te Aarhundrede mente, og hvad siden Reformatorerne mente. Den Gang disse Bekendelsesskrifter bleve slaaede fast, var det Mænd, som vare fyldte af den alvorligste kristne Tro, der vilde prøve paa at forene Kristendom og Kultur. Den gamle Lære, som altsaa nu er nedfældet i Balslevs Lærebog, er jo den gamle græske Filosofi i Forbindelse med den kristne Tro. Men den gamle filosofiske Verdensopfattelse, som de havde, ere vi voksede ud over. Hvad det nu gælder om, er at forbinde den moderne Livsanskuelse, den moderne Tænkning med den kristne Tro, det vil sige at lave en moderne Teologi. Det er det, man er i Færd med. Men nu maa man huske paa, at i stærkt religiøse Kredse er det ofte saaledes, at det intellektuelle Behov ikke er stærkt, og derfor vil det komme til et Brud, især naar vi skulle til at modernisere Teologien. Nu er dertil at sige, at det at lave det teologiske Studium om er sikkert en Opgave, som ikke vedkommer dette Ting. Det var en gruelig Ting, hvis vi skulde til at diskutere om Hebraisk og Græsk, om det nye Testamente og om Dogmatik o. s. v. Det er Ting, vi ikke forstaa os paa, og vi vilde heller ikke være berettigede til det. Det hører til Kirkens indre Anliggender og afgøres administrativt. Jeg ved, at hans Højærværdighed Sjællands Biskop i det kirkelige Udvalg har udtalt noget i modsat Retning, at det ogsaa hører ind under Rigsdagen. Ja, hvis der skulde ansættes nye Professorer og bevilges Penge, saa var det en anden Sag. Men om det teologiske Studium skal moderniseres eller ej, maa afgøres administrativt. Jeg beder den højtærede Kultusminister, hvis der skulde komme en Lejlighed, hvor han skal udnævne nye teologiske Professorer, at han saa udnævner nogle, der have Forstaaelse af disse Ting. For det kommer helt og holdent an paa Personligheden, ikke paa Lovgivningsarbejdet paa dette Punkt og

heller ikke paa kultusministerielle Anordninger. Det er det rent personlige, det kommer an paa. Det er det underlige, at vi for Tiden kunne se en teologisk Professor blive anset for vantro, naar han sidder i det teologiske Fakultet, men naar han kommer over i det filosofiske Fakultet, anses han for at være troende Filosof. Vi kunne se, at en Mand, der ikke kan faa Ansættelse i vort teologiske Fakultet, fordi han er for radikal, kommer til Berlin; for der er han konservativ nok, der ere de andre radikale. Vi staa paa dette Omraade i en Udvikling, hvor alting flyder. Jeg haaber, at den højtærede Kultusminister ikke skal brænde sine Fingre paa dette Spørgsmaal, for det ville de fleste Ministre komme til at gøre. Jeg tror, at der skulle Menigheder og Teologer have saa frit Spillerum som paa nogen Maade muligt. Jeg ved nok, at der tidt og ofte overfor det Arbejde, som gøres fra disse moderne Teologers Side, bliver raabt: Se, de ere Rationalister o. s. v. Men jeg vil blot minde om, at den Gang de Mænd levede, som lavede vore nuværende Bekendelsesskrifter, da blev der ogsaa ikke saa sjælden raabt Rationalister efter dem. Sagen er den, at dette med Rationalisme er noget, som for de fleste har en historisk Bemærkelse. Det er det, tænke de, som Grundtvig i sin Tid bekæmpede. Nej, det er netop af Mangel paa Tro, at Folk ikke vove at forbinde kristen Tro med moderne Tænkning. Det er Mangel paa Tro, det er Vantro, der er Skyld i dette, eller ogsaa er det Træghed, Ugidelighed.

Nu tror jeg for øvrigt ikke, at det vil være denne moderne Teologi, som vil blive det Sprængstof, der vil sprænge Stat og Kirke fra hinanden, men meget mere dette, at Troen, Kristendommen, er bleven klarere og klarere for Mennesker. Der har vist aldrig nogensinde i Kirkens Historie været en saa kraftig og oprindelig Kristendomsforstaaelse som nu. Der er mange, der tale om, at Kristendommen er ved at forsvinde af Verden. Paa ingen mulig Maade! De kunne blot se her i København alle de Kirker, der bygges, og de Bøger, som udkomme i mange Oplag, det er ikke den „moderne“ Litteratur, nej, det er en helt anden Litteratur. Der er en Verdensbevægelse indenfor Kristendommen for Tiden, men denne Bevægelse er helt ukonfessionel, den har til Motto dette: Kristus som Herre, Kristus som Konge!, og med det gaar den sejrende frem. Det er denne kraftige Trosbevægelse, som vil sejre; men